

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 441. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918913536/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

allervakkreste af den Categori, som indfinder sig til et Ungkarlegilde. Selve Gildet vilde Schiøtt have betragtet som det indledende Skridt til en højere Dannelsesanstalt, idet man af det forhaandenværende danske Stof skulde forsøge at danne den Slags frie, elskværdige Damer, der findes omtalte i Balzacs Romaner som boende i Egnen af *Rue neuve Bréda*. Deres Nærværelse skulde formilde Sæderne; selv skulde de paavirkes af den videnskabelige Aand, og med nogen From – tilføiede Schiøtt – kunne vi da betragte os selv som Periklesser og Damerne som Aspasier. Lad os gjøre os berømte, og Efterverdenen vil pynte os op til Virkelig-Periklesser.

– Hvad søger De, gode Krøyer? En ny Cigar? Aa, Helzen, send Kassen ned.

Nei Tak, De veed jo, jeg maa gaae tidlig.

Ja vist, det bliver der ikke Noget af! Det sætter vi en Bom for! sagde Schiøtt, og i et Anfald af Lystighed lukkede han Døren ilaas og tog Nøglen af.

Helzen saae det musmodige Udtryk, der et Oieblik kom paa Ottos Ansigt, og morede sig drillende derover.

Seer Du ikke, svarede Otto, at Schiøtt vil gjøre et Kunststykke, der er ham værdigt? At være gjæstfri og lade Gæsten have sin Frihed er en simpel Ting; men at gjøre sig Gjæstfrihedens Pligt besværlig og desuagtet efterkomme den med Lethed, er kun givet store Aander.

Denne næsten sokratiske From frapperede Schiøtt, hvor bacchisk-lystig hans Stemning end var. Han udbrød: Ei, hvor han er voxet! Men idet vi theoretisk tage Hatten af for Plato, lukke vi i Praxis Døren for Hr. Krøyer. De er vor Fange, Hr. Krøyer! Og Nøglen til Fængslet overgive vi Deres skjønnne Naboerske.

Det er just ikke galant, sagde Otto; snarere burde Damen betragtes som Fange.

Ja, saa snakke de Ræve for de Gjæs, svarede Schiøtt. Pas De blot paa ham!

En Stund efter, midt under den almindelige, lattermilde Samtale, reiste Otto sig, aabnede Døren og forlod med en smilende Hilsen Selskabet.

Saa lod De Dem dog besnakke af ham! blev der raabt.

Schiøtt fortalte Fablen om Ræven, der fik Ravnens til at slippe